# THIẾU TƯỚNG LÊ MINH ĐẢO
# Đời Trai, Nghiệp Lính Trong Cõi Trăm Năm

Mường Giang

Buổi sáng khánh thành tượng đài Nhớ Ơn Chiến Sĩ VNCH tại phố Tiểu Sài Gòn, miền nam California, Hoa Kỳ. Tại đây ,quanh quanh không có mộ chí trùng điệp như trong nghĩa trang Biên Hoà, cũng không hề thấy xác người hay quan tài trên nền cỏ uá nhưng không hẹn mà sao mọi người tham dự hôm đó, đã khóc nức nở xen lẫn tiếng đọc kinh, niệm Phật. Trong cái ánh nắng chói chang và luồng gió nồm nam hiu hiu trầm mặc, giữa khoảng không gian tĩnh lặng buồn buồn này, bỗng dưng từ đâu không biết , xuất hiện mấy cánh chim lạ nổi trôi nghiêng nghiêng trên nền trời xanh thẳm, như muốn tìm một lối về. Nhiều người đã bảo nhau, vong linh của chiến sĩ ta đó. Tin hay không tin cũng được nhưng có một sự thật, là sau mấy mươi năm biển dâu trầm thống, từ đây hồn linh của những chàng lính VNCH, bị VC hèn mọn trả thù, làm xiêu mồ lạc nấm tại quê nhà,nay đã có một chốn đi về và sự nhắc nhớ trân trọng, biết ơn của muôn vạn trái tim Việt Nam hải ngoại. Hỡi ôi, tất cả rồi ra cũng chỉ là một kiếp người VN nhược tiểu, một thân phận bọt bèo trong thời nhiểu nhương loan lạc, nên kẻ thắng hay người thua, ngoại trừ cái đám sâu dân mọt nước của cả hai phía, thời nào cũng ăn trên ngồi trước, tất cả đều nổi trôi theo dòng định mệnh của vận nước, trong cái bể khổ ngập đầy máu lệ chúng sinh, khó có ai thoát được và không ai biết được họa phúc vô thường.

Đời người VN thời nào cũng buồn như vậy, nên Tố Như đã viết :"

" trải qua một cuộc bể dâu,
những điều trông thấy mà đau đớn lòng."

Nói lên cái mông mênh cùng tận của trời đất và sự bé nhỏ tội nghiệp của kiếp người trước thiên nhiên. Cho nên cũng đừng lạ gì hôm qua còn ngựa xe võng lọng nghênh ngang, uy quyến tột đỉnh. Thế rồi chỉ qua đêm sau giấc ngủ, đã biến thành kẻ tội đồ, có khi đầu rơi long lóc giữa chợ.

Các bậc chính nhân quân tử xưa nay, thấu hiểu cái sự đời " được làm vua, thua là giặc", nên đã chọn cho mình một lối sống khác đời, xem nhẹ lợi danh phù phiếm, dấn thân vào con đường an dân, cứu nước, bởi " nhân sinh tự cổ thuỳ vô tử" nên làm trai, làm người phải " lưu thủ đan tâm chiếu hãn thanh". Đây cũng là một quan niệm sống của thanh niên nam nữ VN thời tao loạn, lúc quốc gia nguy biến nhất là trong giai đoạn 1955-1975, cọng sản quốc tế quyết tâm nhuộm đỏ toàn cõi Lạc Hồng. Hai câu thơ cổ trên , trích từ thiên hùng ca Chính Khí của Văn Thiên Tường,một đại quan cũng là một thi nhân sĩ phu yêu nước nồng nàn thời mạt Tống, trước đại họa xâm lăng cuả Mông Cổ. Năm1278, Ong và vua Tống Đoan Tông bị giặc bắt và cầm giam tại Yên Kinh nhưng lòng dạ son sắt, không đầu hàng địch nên cuối cùng bị thảm sát. Trong tù, Ong đã làm thiên Chính Khí Ca nói lên cái tiết tháo của kẻ sĩ :

" Thâm tâm nhất phiến từ châm thạch, Bất chỉ Nam Phương, bất khẳng hưu Tòng kim biệt khúc Giang Nam lộ Hoá tác đề quyên, đái huyết qui.."

Có nghĩa là " lòng ta như mãnh nam châm, nếu không được trở về cố quốc ở miền Nam, thì ta chết đâu yên dạ.Sau này quyết làm con chim Đỗ Quyên đêm ngày thương nhà nhớ nước, khóc cho tới máu rỉ tan xương gục chết bên trời. "

Cảnh ngộ trên có khác gì hoàn cảnh của QLVNCH trong giờ thứ 25, khi Dương văn Minh nắm vận nước, dùng quyền Tổng Tư Lệnh Quân Đội và Tổng Thống, để bắt VNCH đấu hàng cọng sản quốc tế. Vì Tổ Quốc, Danh Dự , Trách Nhiệm và tuân theo kỷ luật mà Quân Lực Miền Nam từ Tướng Lãnh xuống tới Nhân dân tự vệ phải buông súng theo lệnh cấp lãnh đạo, trong máu lệ miên trường. Noi theo chí cả hùng anh trong dòng sử Việt, một số tướng lãnh và các chiến sĩ anh hùng như các tướng Phạm văn Phú, Lê Nguyên Vỹ, Trần văn Hai, Nguyễn Khoa Nam, Lê văn Hưng.. không để sa cơ vào tay giặc, đã quyên sinh làm rạng danh Người Việt, Nước Việt. Một số không nhỏ may mắn di tản được ra ngoại quốc. Phần lớn QLVNCH còn lại, hiểu thấu những quy luật chính trị trong Sử Việt, đã chấp nhận sống tạm để trả thù. Ba mươi hai năm qua trong cái thiên đường xã nghĩa đói rách lầm than, dân bình thường còn không đủ cơm ăn áo mặc, người còn hãm hại người để tranh sống thì trong cái địa ngục trần gian, nơi mà : " kêu trời trời không thấu, kêu đất đất không hay,kêu ông giám thị.. thì ông giám thị ngủ say..", khiến ta phải nghiêng mình ngưỡng mộ trước những mảnh gương tiết nghĩa chói rang trong chốn ngục tù. Bao năm qua đã không biết bao nhiêu anh hùng bỏ thây trên đất Bắc, số còn lại rốt cục cũng trở lại được nam phương và tiếp tục cuộc sống không nhà không nước khắp chân trời góc bể.

Ngoại trừ một số không đáng kể, đếm được trên mười đầu ngón tay, tuy nay vẫn sống nhưng họ bị tập thể xem như đã chết hẳn tại ngục tù cọng sản, vì hèn nhát, ham sống sợ chết, bán đứng đồng đội cho giặc Hồ. Còn tuyệt đại anh hùng QLVNCH xứng đáng để chúng ta vinh danh. Theo " VN qua lăng kính 24 nhân vật thời đại" của Nguyễn vạn Hùng, Thời Luận xuất bản năm 1996, ngày 27/1/1990 tại phi trường Los Angles,CA, Chuẩn tướng Lý Tòng Bá, người hùng trong trâ.n chiến Kontum 1972 mùa hè đỏ lửa, tư lệnh SD25BB chống giặc đến phút cuối cùng, sau 13 năm tù ngục cọng sản khắp miền bắc cùng với các tướng lãnh VNCH, cũng là vị tướng lãnh đầu tiên bị kẹt tại VN, tới Mỹ bằng viện HO. Chuẩn tướng đã trả lời phỏng vấn của tác giả sách trên, cũng là cựu SQ/QLVNCH khoá 17/SQTB/TD, tù nhân cọng sản từ 1975-1982, về câu hỏi " có tướng lãnh VNCH nào đầu hàng VC trong ngục tù hay không ? ".Câu hỏi trên đã được Tướng Bá đáp lại bằng một tiếng " KHÔNG" .

Cũng liên quan tới vần đề này, được Đại Uy Cao Khắc Tiệp, nguyên phục vụ tại Thiết Đoàn 2 Kỵ Binh,một tù nhân cọng sản nhiều năm và nhiều nơi trên đất bắc. Ong hiện sống tại Hạ Uy Di, đã kể lại câu chuyện mắt thấy tại nghe tại trại Hà Tây. Các vị tướng lãnh lúc đó bị cầm tù trong khu biệt giam. Cuối năm 1981, VC xây một trạm cứu thương trong khu vực tù.Để trình diễn gạt bọn da trắng kiếm tiền, VC bắt ba tướng Lê Minh Đảo, Phạm văn Tất và Nguyễn vĩnh Nghi tới trạm xá chụp hình quãng cáo. Theo lời kể của

nhân chứng trong một tình cờ khi xuống bếp ăn nằm kế khu biệt giam để gánh nước uống cho anh em đang lao tác. Do trên , ông đã nghe được lời từ chối quyết liệt của ba vị tướng lãnh trên với tên Thượng Uý, phụ trách trại. Đặc biệt tướng Đảo đã nói " muốn bắn thí bắn, chứ không bao giờ chụp hình , để bị đem ra tuyên truyền bôi nhọ QLVNCH. Ông Hồ sĩ Khuê trong tác phẩm " HCM,NDD và MTGP" cũng viết :" dân miền Nam đã nói đến tướng tự thất thủ.. Họ sống vì nước chết vì nước như tướng Nguyễn khoa Nam.. Thua thì chấp nhận số phận đầy đoạ như tướng Lê Minh Đảo, họ không chạy hạy đi đâu ( trang 399, dòng 8-12). Nhưng có lẽ thắm thiết và có ý nghĩa nhất là bài thơ " Những cột trụ chống giữ Phương Nam " đăng trong KBC 14, của nhà văn Quân Đội nổi tiếng cũng là Đại Uý Nhảy Dù/QLVNCH Phan Nhật Nam,một người tù kiệt xuất , đã viết tặng 4 vị Tướng lãnh VNCH bi tù lâu nhất : Mười bảy Năm ".Đó là các tướng Đổ kế Giai , Lê văn Thân, Trần Bá Di và Thiếu Tướng Lê Minh Đảo. Trong 4 vị trên, tướng Đảo là tư lệnh SD18BB cũng là Tư Lệnh chiến trường Xuân Lộc vào tháng 4/1975, đã cùng với quân dân Miền Nam, tạo một chiến thắng lừng lẫy trong dòng sử Việt, qua cuộc chiến chống xâm lăng cọng sản.

Caí đáng nói nhất, đó là nhờ Sư Đoàn 18 BB và các đơn vị tăng phái cho Mặt Trận Xuân Lộc Tháng 4-1975 như Lử Đoàn 1 Nhảy Dù, Tiểu Đoàn 82 BĐQ, SĐ3 và 4 KQ.. nên QLVNCH đã cầm chân được Cộng Sản Bắc Việt gần 2 tuần lễ. Nhờ vậy đã giúp cho một số lớn người VN hậu phương, có cơ hội ' di tản ' ra nước ngoài để đổi đời.

+THIẾU TƯỚNG LÊ MINH ĐẢO VÀ CHIẾN TRƯỜNG XUÂN LỘC THÁNG 4-1975

Sau khi hiệp định Ba Lê được ký kết vào tháng 1-1973, cũng là lúc VNCH coi như đã bước vào tử lộ vì bộ đội Hà Nội được Mỹ cho phép công khai ở lại Miền Nam. Ba mươi năm chinh chiến, tất cả gian khổ hiểm nguy đều vượt qua được , không ngờ lúc chiến thắng gần kề, thì phút cuối lại bị sụp đổ oan nghiệt trong thời gian ngắn ngủi 55 ngày. Thảm trạng trên chỉ là kết cuộc tất yếu của một quân lực luôn luôn trực diện với thù trong giặc ngoài.

Tại chiến trường, lợi dụng cái vô duyên bất xứng của đám bốn bên bốn bè và tai ngơ mắt nhắm của Hoa Kỳ nên Hà Nội ngang nhiên tha hồ chuyển quân, vũ khí qua đường bộ dường biển, để tấn công QLVNCH trên khắp bốn vùng chiến thuật, dành dân, chiếm đất và khủng bố dân lành. Tại hậu phương an bình, người dân thờ ơ đứng bên lề cuộc chiến, coi cái sự ngăn chận chống VC là chuyện của Lính. Tệ hơn là lúc đất nước sắp mất vào tay giặc thù,lại có một ít trí thức miền nam quen hoang tưởng, sống no cơm ấm cật, bị bọn thân cộng VC nằm vùng như Sơn Nam, Vũ Hạnh, Kiên Giang Hà Huy Hà, Phong Đạm.. trên các báo đảng Tin Điển, Tia Sáng, Thần Chung,Đối Diện.. dựa vào Luật Uỷ Quyền của Quốc Hội, cho phép TT.Nguyễn văn Thiệu được quyết định cơ mật quốc gia trong thời chiến cũng như sắc lệnh 007/SLU/TT về báo chí, để xuí giục các ký giả xuống đường vào ngày 10-10-1974 tại Sài Gòn, đòi tự do, quyền lợi như các nước Aạu Mỹ tiền tuyến và đang sống hoà bình. Nhưng nhức nhối nhất vẫn là viện trợ Mỹ, lúc đó đang trở thành chiếc thòng lọng, siết cổ VNCH. Trên trường quốc té, bọn nhà báo da trắng bất lương, vô liêm sỉ nhất là báo chí truyền thông Hoa kỳ như Morley Saper, David Halbertan,

Water Cronkite.. loan tin bừa bãi, uốn cong ngòi bút , a dua xu thời, thân cộng, kết bè với cái gọi là thành phần thứ ba, hầu hết trốn quân dịch hay thuộc thành phần trí thức mạt vận, phá nát hậu phương miền nam.

Trong suốt chiều dài lịch sử Hồng Lạc, chưa bao giờ người Việt phải đau xót về cái thân phận nhược tiểu của dân tộc mình. Tại miền bắc, VC chỉ là một tên đánh thuê cho khối XHCN, trong lúc đó miền nam cũng thảm thê không kém. Chính nghĩa dân tộc đã bi Hoa Kỳ đánh lạc hướng, để có lý do coi VNCH như một thuộc địa. Bởi vậy người Mỹ đã độc đoán , tự mình quyết định vận mệnh của nước khác, theo chính sách chỉ có lợi cho Mỹ mà thôi. Dùng quân viện để hù dọa và trói tay QLVNCH, cuối cùng thì bán đứng cho VC để đổi lấy thị trường Trung Cộng, vừa làm giàu vừa có đồng minh tiêu diệt Liên Xô. Ngày 25/5/1974, Hạ viện Hoa Kỳ bác bỏ ngân sách quân viện VNCH tài khóa 1975 dự định là 1 tỷ, 400 triệu đô la. Số tiền này sau đó được biểu quyết , có hiệu lực sau ngày 1/7/1974, chỉ còn 700 triệu đô la,trong số này có 300 triệu trả lương cho người Mỹ đang phục vụ tại VN. Ngoài ra cũng hủy bỏ lời giao kết 1 đổi 1, trong việc thay thế quân trang dụng cho QLVNCH, trong lúc đó gia xăng dầu lại tăng, nên cuối cùng quân viện của miền nam từ 1 tỷ 700 triệu đô, kể từ tháng 7-1974 chỉ còn 300 triệu. Ngày 9-8-1974, Tổng Thống Nixon từ chức vì vụ Watergate, kéo theo xuống mồ những giao kết với Tổng Thống Thiệu. Ford lên thế chức nhưng không có uy tín vì không phải là tổng thống dân cử, nên cũng đành khoanh tay bất lực , đứng nhìn cái quốc hội do bon dân cử đảng dân chủ thân cộng, tác quái giết chết VNCH. Ngày 18-12-1974, Hà Nội nhận quân viện của Liên Xô, bắt đầu tổng tấn cống chiếm miền nam theo lệnh quan thầy. Cũng từ đó, máu bắt đầu chảy khắp chiến trường, mở màn Phước Long thất thủ ngày 2-1-1975, kế tiếp Ban Mê Thuột ngày 10-3-1975, dẫn tới hai cuộc lui quân của QD2 và QD1 trong những ngày đầu tháng 4/1975, kéo theo sự sụp đổ toàn diện của Vùng 1 và 2 chiến thuật, mà tỉnh cuối cùng thất thủ là Phan Thiết vào ngày 19-4-1975.

Nhưng tất cả các lộ quân của VC đã bị chận đứng và đánh tan tành tại mặt trận Long Khánh và trong thị xã Xuân Lộc, từ ngày 9-4-1975 bởi Sư đoàn 18BB và các đơn vị tăng phái , do Thiếu Tướng Lê Minh Đảo chỉ huy.

Theo tài liệu từ Chiến Sử QLVNCH của Phạm Phong Dinh , Chiến Tranh VN toàn tập của Nguyễn Đức Phương , cũng như nhiều sách báo khác, thì Ong Lê Minh Đảo sinh năm 1933 tại Sài Gòn, khóa 10 trường VB/QGDL. Trong cuộc đời binh nghiệp, ông đã giữ nhiều chức vụ quan trọng như Huấn luyện viên, Trung tâm trường hành quân QD4,Tỉnh Trưởng Long An, Chương Thiện, Định Tường. Mùa hè đỏ lửa năm 1972, cố vấn trưởng QD2 Vann, đã đề nghi Trung Tướng Ngô Du, chấp thuận cho ông và Đại Tá Lý tòng Bá giữ chức tư lệnh SD22 và 23 BB nhưng tướng Du chỉ chấp nhận Đại Tá Bá làm tư lệnh SD23BB thế chuẩn tướng Võ văn Cảnh tuổi tác hơi lớn. Riêng SD22BB, Tư lệnh phó lúc đó là Đại Tá Lê Đức Đạt, một sĩ quan kỵ binh trẻ và tài giỏi, nên có thể thay chuẩn tướng Triển tuổi già. Cũng vì vậy, tháng 3-1972, Tổng Thống Thiệu đã cử Đại Tá Đảo, giữ chức Tư lệnh SD18BB, kiêm Tư lệnh khu 31 chiến thuật, thuộc Quân khu 3. Ong vinh thăng Chuẩn tướng ngày 1-11-1972 và Thiếu Tướng ngày 23-4-1975, được ân thưởng 48 huy chương đủ loại, trong đó có các huy chương cao quý như Bảo quốc huân chương đệ ngũ đẳng, đệ

tứ đảng và đệ tam đẳng cùng nhiều huy chương của chính phủ Hoa Kỳ như Silver star, Bronze star.. Hai cái lon Chuẩn và Thiếu tướng được đổi bằng máu tại An Lộc trời long đất lở năm 1972 và Xuân Lộc địa ngục A Tỳ vào những ngày cuối tháng tư đen máu lệ 1975.

Sư đoàn 18 BB được thành lập từ tháng 10/1965 tai Xuân Lộc, với danh xưng đầu tiên là SD10BB, do tướng Lữ Lan làm tư lệnh với 3 Trung đoàn bộ binh biệt lập là TrD43, 48 và 52, đều là những đơn vị kỳ cựu thiện chiến của QLVNCH, có trước ngày chia đôi đất nước 1954. Năm 1966, SD10BB đổi danh hiệu là SD18BB và trải qua các cấp tư lệnh như tướng Nguyễn văn Mạnh, Đổ kế Giai, Lâm Quang Thơ cuối cùng là tướng Lê Minh Đảo. Trước đây, sư đoàn sở dĩ bị xếp cuối sổ phong trần, không phải vì các vị tư lệnh hay quân nhân các cấp không chịu đánh giặc, mà vì hầu như các đơn vị của sư đoàn luôn bị cắt xén, biệt phái hành quân hết tỉnh này đến vùng khác.. khiến quân sĩ mỏi mệt chán nản, vì vậy lúc nào cũng mang ấn tượng , mình là đơn vị bị trừng giới lưu đầy. Ai đã từng sống trong các đơn vị bị biệt phái mới biết những thiệt thòi. Tiểu Đoàn 1/43BB được coi như một đơn vị trừng giới, đã bị Khu Chiến Thuật biệt phái khắp vùng , từ Di Linh tới Phan Thiết, Bình Tuy, Long Khánh,Bình Dương, Tây Ninh, Hậu Nghĩa và tháng 5/1965 mới được trở về với mặt trời, khi toàn bộ Trung Đoàn 43 biệt lập, lúc đó do Thiếu Tá Nguyễn Dương Huy làm TDT, trách nhiệm Củ Chi và tỉnh Hậu Nghĩa. Tháng 3-1972, Đại Tá Đảo về làm tư lệnh thế tướng Lâm quang Thơ, SD 18 BB lúc đó , thật sự chỉ còn 1 TDBB của TrD48, 1 DD trinh sát của TrD48 và DD18 Trinh sát. Còn Trung Đoàn 48BB thì biệt phái TK.Bình Tuy, TrD43 biệt Phái Tây Ninh, Hậu Nghĩa, TrD52 đang biệt phái SD5BB trong An Lộc. Thế nhưng nhờ biết vận dụng chiến lược và khai thác khả năng chiến đấu của DPQ-NQ diện địa, SD 18BB trừ, đã bình định xong Long Khánh và Phước Tuy. Tháng 6-1972, SD18BB vào An Lộc thay thế SD5BB của Tướng Lê văn Hưng, rút về Bình Dương dưỡng quân. Nhờ vậy Quân Đoàn 3 đã trả lại các TrD43,48 và TrD52 cho SD18BB, Trong An Lộc lúc đó , còn có LD5BDQ của Trung Tá Ngô Minh Hồng tăng phái. SD18BB đã cùng LD5BDQ chiếm lại lãnh thổ đã mất, khai thông QL13 như trước. Cũng kể từ đó, những người lính thần nỏ vùng đất đỏ Xuân Lộc, như cá gặp nước, rồng thấy mây, tung hoành khắp khu 31 chiến thuật, từ Bình Long, Dầu Tiếng, Bời Lời,Hố Bò,Tây Ninh, Đức Huệ, cho tới Đất Đỏ, Mây Tào, Võ Xu, Định Quán, gót chân người lính 18BB, vừa súng, vừa thơ, tay đàn, tay kiếm, ngang dọc một trời, mang lại an bình và niềm vui cho cả vùng chiến thuật.

" Đêm nay Xuân Lộc vầng trăng khuyết,
như một vành trăng trắng đất trời
chân theo quân rút hồn ta ở
nghe nước La Ngà cuồn cuộn trôi.."
(Nguyễn Phúc Sông Hương,TrgD48/SD18BB),

. Danh hiệu 18 đã được hồi phục, gắn liền cùng tên tuổi những sĩ quan tài danh trẻ tuổi của QLVNCH từ Trung đoàn, tiểu đoàn, thiết giáp, pháo binh.. cũng như tên tuổi Chuẩn tướng tư lệnh Lê Minh Đảo.

Tại mặt trận Xuân Lộc, nhờ tinh thần quyết chiến của quân nhân các cấp, lại được chuẩn bị chu đáo chờ giặc. Tất cả gia đình binh sĩ kể cả bệnh viện đều được di chuyển về Biên

Hòa, nên không làm vướng bận tinh thần chiến đấu của binh sĩ. Về chiến lược, trước khi cuộc chiến xảy ra, quân ta đã chiếm lĩnh những cao điểm do giặc đóng từ trước, đem pháo binh bố trí tại các điểm cao và quan trong, bí mật tránh phản pháo. Trong thành phố Xuân Lộc, chỉ có DD18 trinh sát, TD1 và 3/43 phòng thủ trong các công sự chắc chắn, kiên cố. Còn lại các đơn vị hùng hậu như Thiết Đoàn 5 của Trung Tá Nô và Trung Đoàn 48 của Trung Tá Công thì nằm ở ngoài, nội ngoại đồng loạt tấn công địch khi chúng lọt vòng vây, nên đã giữ được phòng tuyến trong những ngày đầu, trước khi Lữ Đoàn Dù tăng phái. Ngoài ra SD3KQ ở Biên Hoà đã hợp đồng với pháo binh , oanh kích, xạ kích vào các vị trí giặc chính xác như trên xa bàn, khiến VC không biết đâu mà mò. Chiến đoàn 52 của Đại Tá Ngô Kỳ Dũng vì phải trải dài vị trí chiến đấu từ Túc Trưng về tới Ngã Ba Dầu Giây, lại gặp toàn là đồng bằng và phải đối chọi với một lực lượng gấp 10 lần, nhưng ta đã giữ vững được vị trí từ ngày 10-15/4/1975, nhất là tại Đồi Móng Ngựa. Cuối Cùng Chiến Đoàn 52, tuy bị hao hụt quân số nhưng cũng rút được về Biên Hoà.

Kết quả sau nhiều ngày tử chiến, từ 8 đến 20-4, SD18BB,Lữ Đoàn 1Dù của Đại Tá Nguyễn văn Đỉnh, Tiểu Đoàn 82 BĐQ của Thiếu Tá Vương Mộng Long, LLDB,Pháo Binh,DPQ-NQ, SD3,4KQ.. đã giữ vững được Xuân Lộc-Long Khánh,chận đứng cuộc tiến quân của Bắc Việt từ cao nguyên đổ xuống và miền Trung vào, hơn 8000 bộ đội bỏ xác tại chỗ, 37 chiến xa T54 bị phá huỷ bởi các loại bom CBU55 và 4 trái tiểu nguyên tử " Daisy cutter" nhưng trên hết là dạy cho quân xâm lăng một bài học để đời trong dòng chiến sử Việt.

Sau ngày 20-4-1975, Long Khánh không còn là vị trí chiến lược, vì các Lộ quân Bắc Việt không thể đương đầu nổi với các cánh quân tại đây cũng như bức tường thép của Lực Lượng 3 Xung Kích cuả Chuẩn tướng Trần quang Khôi và Trung Đoàn 8/SD5BB, nên Lê Duẩn đã ra lịnh , tìm đường khác về Sài Gòn. Vì vậy QD3 ra lệnh rút quân về bảo vệ Biên Hòa. Trong những ngày cuối cùng của trận chiến, ta có hai cuộc lui quân thành công, một do TK/Bình Thuận rút bằng bằng đường biển tại bến tàu Kim Hải sáng 19-4-1975, song song với cánh quân bộ của Trung Tá Quận Trưởng Hàm Thuận là Dụng văn Đối, từ Ngả Hai tới La Di, Phước Tuy. Cuộc rút quân thứ hai của SD18BB và các Dơn vị tăng phái Xuân Lộc cũng như TK.Long Khánh do Tướng Lê Minh Đảo chỉ huy , trên Lien tỉnh lộ 2 , Tân Phong-Bà Rịa vào đêm 20-4-1975. Nhờ có tổ chức, có tư lệnh chiến trường là tướng Lê Minh Đảo cùng đi bộ với binh sĩ, nên cánh quân của Đại Tá Hứa Yến Lến,TMP Hành Quân/SD18 đả bảo vệ được nguyên vẹn cơ giới, kể cả hai khẩu đại bác 175 gắn trên xe xích của QĐ3 tăng phái. Cuộc lui quân an toàn ngoài sự thiệt hại nhỏ của cánh quân Dù và TK/LK bị phục kích. Đại Tá Tỉnh trưởng Phạm văn Phúc bị bắt và học tập tận ngoài bắc suốt 13 năm. Trong cuộc lui quân này, TD2/43 của Thiếu Tá Chế vì đóng quân tận Núi Thị, nên không theo kíp cánh quân đoàn hậu của Lử Đoàn 1 Nhảy Dù như kế hoạch lui quân. Nhưng cuối cùng nhờ tài thao lược của vị Tiểu Đoàn Trưởng và các cấp chỉ huy, cũng như sự gan da và thiện chiến của đơn vị, nên cuối cùng TĐ tự hành quân rút về đươc Long Thành sau ba ngày chiến đấu.

Tóm lại, chiến thắng Xuân Lộc đã cho thế giới biết rõ là quân dân miền Nam rất muốn chiến đấu để chiến thắng giặc Cộng xâm lăng, nhưng họ đã nhiều lần phải bỏ lỡ cơ hội chiến thắng, bởi đồng minh Hoa Kỳ và chính đồng bào mình tìm đủ mọi cách ngăn cản,

phá hoại làm hỏng lý tưởng và cuộc chiến thắng sau cùng. Theo ký giả chiến trường Nguyễn Tuyến, làm vệc tại Đài phát thanh Sài Gòn, người đã nhảy vào thị xã Xuân Lộc đang trong cơn bão lửa, theo sát DD18 trinh sát, sau đó cùng với cánh quân dù suốt đọan đường lui quân từ Tân Phong về Bà Rịa, đã trực tiếp phỏng vấn Tướng Đảo khi Oạng ngồi nghĩ tại cánh rừng cao su , viết rằng :" Oạng Tướng rất tự tin, không hề giận dữ hay tỏ vẻ sợ hãi khi điều quân.".

Rồi ngày quốc hận đã tới, bấy giờ ngoài Trung Đoàn 43 tại Trảng Bom, tất cả Sư Đoàn đều đóng quanh quẩn gần Long Bình. Chiều 29-4-1975, BTL Sư đoàn 18 mất liên lạc với BTL/QD3 làm xao động các cấp chỉ huy nhưng Thiếu Tướng Đảo vẫn còn bình tĩnh phối trí các đơn vị dưới quyến, cho tới lúc đó vẫn chưa có ai bỏ ngũ. Trung Đoàn 43 vẫn giữ Trảng Bom, TrD52 giữ Tam Hiệp và Tân Mai, TrD48 cùng BCH giữ Tổng kho Long Bình và các yếu điểm lân cận trong đêm. Lúc này Tướng Đảo có trực thăng và đầy đủ phương tiện. Quan lớn quan nhỏ kể cả linh tráng cũng có phương tiện và điều kiện, nếu có ý định chạy, vì căn cứ Hải Quân Cát Lái rất gần, đường bộ đường thủy còn thông. Nhưng tất cả không ai có ý định chạy, kể cả những lúc mạng sống mỏng manh trong biển máu An Lộc, Xuân Lộc.

8 giờ tối cùng đêm, Tướng Đảo nhận điện thoại của Trung Tướng Vĩnh Lộc, lúc đó Q.Tổng TMT/QLVNCH của Dương văn Minh, với lệnh đem toàn bộ SD18BB,phòng thủ bên này sông Đồng Nai (mé Sài Gòn) và căn dặn phải giữ vững vị trí trong vòng 3 ngày, để chờ phép lạ đưa chim bồ câu trắng tới ban hòa bình trong biển lửa. Do lệnh trên, Tướng Đảo đã bố trí Pháo Binh SD tại Nghĩa Trang Biên Hòa cho tiện yểm trợ Biên Hòa lẫn Long Bình đồng thời, ngay trong đêm ra lệnh cho TD18 Tiếp Vận cùng các Đơn Vị Yểm Trợ di chuyển ngay về Biệt Khu Thủ Đô,để sẵn sàng xuống Vùng 4 Chiến Thuật tiếp tục chiến đấu, nếu Sài Gòn thất thủ. Lúc đó trong thâm tâm Oạng cùng các cấp chỉ huy SD đều tin tưởng V4CT có các SD7,9,21, Thiết Kỵ, BDQ,Pháo Binh và nhất là các Liên Đoàn DPQ, các Liên Đội NQ thiện chiến dũng cảm, nồng nàn yêu nước, giống như các cấp tướng lãnh Nguyễn Khoa Nam, Lê văn Hưng, Trần văn Hai.. thì QLVNCH có thể cố thủ cầm cự vài tháng chờ quân viện.

Sáng ngày 30-4-1975, SD18BB chuyển quân nhưng không thể giật sập cầu xa lộ. Gần trưa, khi đoàn quân tới Cầu Sơn, thì dài phát thanh qua giọng Nguyễn hữu Hanh kêu gọi QLVNCH, tuân hành lệnh của Tổng Thống, Tổng Tư Lệnh buông súng đầu hàng VC. Tin trên khiến cho lính tráng khóc lóc, nhiều người đập gãy súng hay bắn điên cuồng vào VC, khiến nhiều kẻ thương vong. Lúc bấy giờ theo Oạng còn 1 Trung Đội nhưng Tướng Đảo cho mọi người tan hàng, riêng ông về nhà của Mẹ thay đồ rồi trốn xuống V4, nhưng tại đây đại cuộc đã định khi Dương văn Minh đầu hàng giặc. Các Tướng Nam, Hưng, Hai vì thi hành kỷ luật quân đội đã tự sát làm rạng danh kỷ cương của một quân đội nhân bản, vì tổ quốc, danh dự, trách nhiệm. Oạng trở lại Sài Gòn ngày 9-5-1975, ra trình diện và lãnh án mười bảy năm tù.

+ LÊ MINH ĐẢO, ĐỜI TRAI NGHIỆP LÍNH TRONG CÕI TRĂM NĂM :

Giờ cuối cùng bổng tới như trời sập , nhưng vẫn còn một số lớn đơn vị Dù, TQLC,BDQ,LLDB.. bất tuân lệnh của Dương văn Minh, chận đánh VC khắp các ngả đường dẫn tới Dinh Độc Lập, nơi Tổng Thống và Chính Phủ đang quỳ chờ dâng biểu quy hàng. Theo Nguyễn khắc Ngữ trong NGCCCVNCH, nơi trang 385, ghi lại những cái hèn của đám xôi thịt , trước bọn cán binh vào ngày 2-5-1975 như sau :" Minh nói là công dân một nước VN, đất nước được GIẢI PHÓNG, tôi rất vui mừng. Huyền nói tôi vui mừng khi thấy DÂN TỘC được giải phóng. Riêng tên Nguyễn văn Hảo, kẻ đem 18 tấn vàng của Ngân Hàng QGVN dâng cho Lê Duẩn, Lê Đức Thọ, nói tôi nghỉ đây là một ngày LICH SỬ, Hảo hiện ở TX, Hoa Kỳ.." Sài Gòn đã chết lúc 12 giờ 30, dân chúng hờ hững nhìn chủ mới và những con khỉ người sút chuông , quàng khăn đỏ, tay cầm cờ máu, võ trang súng đạn lượm được của lính quăng khắp đường, cỡi xe Jeep, la ó muá rối khắp thành phố.

Đồng lúc có 125 nhà báo Tây Phương cũng chen lấn đi xem Bộ Đội Giải Phóng Miền Nam, mà bấy lâu nay họ hết lòng ca tụng , chỉ vì có thành kiến với QLVNCH, nhờ vậy phe ta mới té ngửa ra khi xác nhận tất cả đều là BỘ ĐỘI BẮC VIỆT. Trên tờ Los Angles times, ký giả Norman Pohrets nói Nam VN mất không do bất mãn nội bộ mà là sự xâm lăng của Bắc Việt. Một nữ ký giả Pháp Brigitte Friang mai mỉa rằng trưa 30-4-1975, xe tăng cọng sản vào Sài Gòn, thành phố đã chết, chỉ có lũ con nít và 125 nhà báo. Giặc cướp gọi ta là ngụy thì có chi là lạ nhưng nỗi đau nhức nhối trong đời trai kiếp lính của những thanh niên thời đại, là bị Dương văn Minh cùng đám phản tặc VNCH bán đứng để chúng đổi chút hư danh.

Cuối cùng còn nước thì còn tất cả, mất vào tay cọng sản rồi ai cũng trở thành cánh lục bình trôi giạt muôn phương.. cũng may tuyệt đại dân chúng miền Nam sau giấc trầm kha máu lệ, đã nhận diện rõ những bộ mặt khả ái trong chốn tam quân và gọi đích danh Hà Nội mới chính là những tên lính tiền phong đánh thuê cho Nga,Tàu, Xã Hội Chủ Nghĩa. Ba mươi hai năm qua, người Việt thông thái có biết có không, có đi lính hay suốt đời mang áo chùm thâm, cạo đầu trốn lính, đã thi nhau múa bút viết hồi ký và lịch sử chiến tranh VN dựa vào núi tài liệu trong các thư viện mà đa số là của ngoại quốc và VC.

Thời chiến VNCH làm gì có nhà văn nhà báo, nhà trí thức viết những dòng khen lính nhưng cái sự Tướng Nguyễn Ngọc Loan can đảm phi thường, đã bắn chết tên Bảy Lốp tại ngã ba vườn Lài. Đây là một tên VC khát máu và ác ôn nhất trong trận Mậu Thân tại Sài Gòn. Chuyện bắn VC giết hại dân lành trên bị tên ký giả Eddie Adams chụp hình và phóng ảnh khắp thế giới. Thế là báo ta, báo giặc hùa với hệ thống truyền thông thân cộng và đám phản chiến Hoa Kỳ làm lớn chuyện mà vô duyên nhất là hai tên dân biểu đảng dân chủ Mỹ lúc đó là mụ Elizabeth Holtzman và chàng Harold Sawyer nộp đơn kiện giùm Bảy Lốp và đòi Hoa Kỳ trục xuất Tướng Loan năm1976 nhưng vô hiệu. Cũng may trong cái đống sách báo tả pí lù này , tìm mãi chẳng thấy một trang nào viết về VNCH bán Cam Ranh hay đất đai cho Mỹ, cũng chẳng có ai nói các tướng lãnh VNCH bị tù ngoài Bắc, đầu hàng hay làm nhục quân đội vì sợ chết, sợ đói hay hám danh bị dụ dỗ, mà chỉ toàn là lời đồn đãi xuyên tạc vì ganh tị nhỏ nhen, vì thù hận cá nhân và vì cảm thấy mình quá thấp kém từ cấp bậc, tư cách cũng như hành trình muốn vươn lên làm ' anh hùng đất Việt '.

Tóm lại những nhà viết sử chỉ mai mỉa cái đám Từ Hải tân thời ngơ ngơ ngáo ngáo,ông ông con con trước Nam Long, Công Trang, Bùi Tín và cái đám bộ đội mén thuộc lữ đoàn thiết giáp 203 Bắc Việt là Bùi văn Tùng, làm mất hết thể thống của con người đã một thời làm trùm cả nước. Tất cả cũng là ý trời, Sài Gòn tự thất thủ nên quần chúng không tổng khởi nghĩa, bởi vậy quân Hồ không còn lý do gì để tàn sát và tắm máu miền nam như đệ tử ruột của Hồ Chí Minh là Polpot đã làm tại xứ chùa Tháp. Hơn nửa theo dự đoán của văn hào Nga lưu vong Soljenitsyne, nếu ra tay khủng bố trắng trợn, chưa chắc tập thể QLVNCH chịu bó tay chờ chết, nên đảng ta bèn giã ơn nhân đạo, chỉ TẬP TRUNG HỌC TẬP CẢI TẠO rồi về.

Biết trước sự tàn ác của bọn thắng trận chiếm đóng qua dòng việt sử như Tàu, Chiêm, Tây , nên người miền nam nô lệ, giả bộ vồn vã miễn cưỡng giao tiếp vơi giặc bắc, nhận chúng là đồng bào, cũng như thái độ giả ngộ hăng say ghi danh học tập của quân công cán cảnh. Tất cả chỉ vì thời thế phải thế thời, nên ai cũng nén nhục giữ mạng, chờ ngày theo gót Hưng Đạo, Lê Lợi, Quang Trung .. đánh đuổi giặc Hồ quang phục đất nước. Nay thì cả nước VN chẳng riêng gì lính,trừ ai may mắn chạy kịp, đều ít nhiều nếm mùi cải tạo ,tẩy não, nhồi sọ con người. Nói chung mục đích của cọng sản Hà Nội bắt VNCH học tập là để hăm dọa trấn áp người dân bình thường, hạ nhục trả thù người lính. Học tập quần chúng khác cải tạo trí thức, cho nên cùng là cải tạo, tướng lãnh khác cấp tá, uý.. Bởi vậy đừng lấy ta suy bụng người, vì trong cái thiên đường xã nghĩa và chốn bụi hồng , thấy vậy mà không phải vậy, cay đắng và tủi nhục hằng hằng bao chục năm chưa đủ sao hỡi trời ? Hơn nữa với bản chất bạo ngược, nói láo và bêu xấu những thần tượng của VNCH đã và đang được quần chúng trong ngoài nước kính trọng, thì cái chuyện vu vơ chê ghét nay còn mấy ai tin, sau khi đã biết qua những hình ảnh khủng khiếp của tù nhân khi đọc Goulas mà văn hào Soljenitsyne diễn tả. Máu bắt đầu đổ lại từ những ngày hoan lạc, hoà bình tháng 5-1975,không biết Dương văn Minh có trình diện VC hay không nhưng tại trụ sở Hạ Nghị Viện đường Tư Do, Lý Quý Chung qua cái gọi là Tổng Trưởng thông tin 2 ngày đến trình diện đầu tiên. Sáng đó y mặc đồ lớn có mang súng lục và đã để lộ bộ mặt vô liêm sỉ cùng tận khi bị tên VC trong cái UUy Ban quân quản Sài Gòn chất vấn, sợ đến nỗi phải vấp té trên sàn nhà trước đông đủ các phóng viên ngoại quốc (NNCCVNCH của Nguyễn khắc Ngữ, trang 386). Riêng tướng lãnh và cấp Tá VNCH ngày 8-5-1975 trình diện tại Viện Dự Bị Đại Học Sài Gòn số 91 Trần Hoàng Quân. Ngoại trừ tướng Nguyễn văn Vỹ bị bệnh nặng, tất cả bị giữ lại để học tập đợt 1 tại Đại Học Xá Minh Mạng, Chợ Lớn. Sau đó 27 tướng ra trình diện và tướng Lý Tòng Bá bị bắt tại Củ Chi được giam chung tại TTHL Quang Trung. Cũng tại đây còn có đông đảo sĩ quan các cấp. Rồi thì các tướng được đưa ra Bắc bằng máy bay , các cấp còn lại đi tàu thủy,xe lửa nhưng dù đi bằng phương tiện gì, thì cũng gặp nhau tại các tầng địa ngục trần gian ở thượng du Bắc Việt : Yên Bái,Lào Cai, Hà Giang, Hà Tây, Nam Hà,Thanh Nghệ.

Những người quen sống ngoài đời nên chưa biết những gì thật sự có trong nhà tù, nhất là nhà tù cọng sản. Đây là một xã hội thu hẹp,chung quanh là rào gai mìn bẩy, họng súng và cái tâm địa lang sói của bọn cai tù. Đây cũng là một trường học để chung quanh lột trần muôn mặt, hoặc tự ta nhưng phần lớn đều do cọng sản gài đặt. May mắn thay trong cái thế giới ti tiện, bẩn thỉu, ngoài một số ít không chịu nổi đã chết vì cúi đầu. Tuyệt đại

tù nhân VNCH đã ưỡn ngực bước ra địa ngục, họ không hề bị cải tạo, tẩy não nhưng họ học được trong chốn lao tù sự chịu đựng để coi thương tủi nhục, cay đắng và tình thường đồng đội đồng bào.

Đâu có ai ngu để ở tù trừ khi vạn bất đắc dĩ. Bởi thế tù ngục không bao giờ là nơi để khoe thành tích rồi vu cáo cho kẻ khác là thua mình, là đầu hàng giặc trong khi mình chưa chắc có ở tù hay không. Các vị tướng lãnh VNCH trong đó có tướng Lê Minh Đảo và gần hết quân công các cấp VNCH đã làm hết nhiệm vụ đời trai, nghiệp lính. Họ là trí thức, sĩ phu, là anh hùng trong lòng dân tộc đáng kính trọng và thương quý, cho nên ta cũng đừng đòi hỏi gì hơn, bởi ho đã làm hết sức mình rồi.

Thật thẳm thía biết bao qua lời tâm tình của tướng Lê Minh Đảo tại Nam CA, trong lần hội ngộ đầu tiên với các quân nhân củ của SD18BB sau cuộc bể dâu. Oạng nói nếu có kiếp sau, chỉ xin được tiếp tục làm người lính VNCH.

Để chào mừng Thiếu Tướng Lê Minh Đảo và Đại Hội Toàn Quân kỳ II của Tập Thể Chiến Sĩ VNCH được tổ chức vào tháng 10-2007 tại Thủ Đô Người Việt Tị Nạn Cộng Sản ở Miền Nam Tiểu Bang California Hoa Kỳ, người lính già ngoài biên tái xin gửi tất cả tấm lòng thương kính đến tất cả Quý Niên Trưởng, Quý Chiến Hửu với lời chúc ' THÀNH CÔNG và ĐOÀN KẾT '

từ khu bưu chính ngoài quan tái
theo biển, thuyền tôi gởi bến lòng
người lính già còn sau chiến cuộc
cười nghiêng quán lẽ, nhớ mênh mông

nên bảo làm sao nguôi thống hận ?
miên trường, sông núi vẫn quan hà
cũng may trên bước đường lưu lạc
tình lính làm vơi bớt xót xa

nay chỉ còn đây manh aó cỏ
theo ta trôi dạt khắp sông hồ
tàn cơn binh lửa thân làm khách
khóc hận, sầu đau cuộc tỉnh, mơ

tôi, lính bộ binh khu chiến củ
lang thang đi hái những vô thường
bút nghiên dựng lại trang hùng sử
đời, chắc ngày mai sẽ xót thương

Anh, bốn quân khu về với nhé
để nghe trống trận giục mười phương
luân hồi dù chịu thêm ngàn kiếp

lính phải làm vui, đẹp phố phường

xưa lính tay đàn, tay kiếm thép
nay moi tim óc hiến dâng đời
từ khu bưu chính xa muôn dặm
thư viết cho nhau, nước mắt rơi

Xóm Cồn
Tháng 9-2007
MƯỜNG GIANG

TÀI LIỆU THAM KHẢO :

Những ngày cuối cùng của VNCH-Nguyễn khắc Ngữ
25 năm khói lửa-Lý Tòng Bá
Hồ Chí Minh, Ngô Đình Diệm-Hồ Sĩ Khuê
Lê Minh Đảo-Nguyễn Tuyên
Lê Minh Đảo-KBC Hải Ngoại
VN qua lăng kính 24 nhan vật-Nguyễn vạn Hùng
Chiến Tranh VN toàn tập-Nguyễn Đức Phương
Chiến Sử QLVNCH-Phạm Phong Dinh
Bia Miệng-Cao Khắc Tiệp
Chuyện dài Vũ Thành An trên các diễn đàn